

Prizor.

Osebe:

Marta, sestra Rdečega križa

Aleš, slep deček v oskrbi Rdečega križa

Berti, Franci, Hanzi, dečki.

Marta (pripelje slepega Aleša za roko): Tukaj na klop sedi in me počakaj. Takoj se vrnem iz trgovine. Se boš vsaj malo pogrel tu na soncu.

Aleš (sede na klop): Kmalu pridi^{te}, da mi ne bo dolgčas samemu.

Marta: Bom, bom. (Odide.)

Berti, Hanzi, Franci (pridejo)

Berti (zapazi Aleša): O, Aleš, kaj pa ti tukaj?

Hanzi: Pa kar sam?

Aleš: Marta me je vzela s seboj, ko je šla v trgovino in je rekla, naj jo tukaj počakam. Kam pa greste?

Franci: V jagode smo namenjeni.

Berti: Ti bomo pa malo delali družbo, dokler se Marta ne vrne.

Aleš: Le, le! Prisedite! (Posedejo okrog njega.) Ali jih je kaj pride letos?

Hanzi: Ni sile. Toliko bo že, da se jih bomo najedli.

Franci: Več pa treba ni.

Aleš: To ste srečni, ko lahko greste, jaz pa ne morem.

Berti: Revež si, ko ne vidiš.

Hanzi: Res!

Aleš: Jaz vsaj vem, kakšne so reči, ki se ljudje o njih zgovarja-. Oni, ki pa nikdar niso videli, tega ne vedo in bogve kako je takim pri duši.

Berti: Mogoče pa še lažje, ker ne vedo...

Franci: Mogoče.

Hanzi: Ta nesrečna vojska, koliko je rodila gorja! Jaz sem zgubil očeta.

Franci: Moj brat je ob nogo.

Berti: Moje starše je zasula bomba, ko je udarila v našo hišo.

Aleš: Skoro ni družine, ki bi ne bila prizadeta.

Hanzi: In zakaj? Zakaj? Kaj smo zakrivili, da bi zaslužili take kazni? Moja mati pravi, da v starih časih ljudje niso bili tako izpostavljeni vojski, ker so se vojskovali samo voja-ki na fronti. Zdaj pa nobaden ni varen nikjer.

Franci: Ko so izumli eroplane...

Berti: In bombe.

Hanzi: Zdaj pa še celo govorijo in pišejo o atomskih

Handwritten signature and notes in the top left corner.

Franci: Zmiraj boljše.

Berti: Namesto, da bi odpravili vse, kar služi moritvam in pokončavanju ljudi!

Hanzi: Ne samo ljudi! Cela mesta so ~~zmām~~ zrušena, ~~ww~~ na milijone ljudi brez strehe, ki so prišli ob vse.

Aleš: Meni ni ostalo nič. Starše so mi odpeljali, ne vem kam, Oslepil sem in ostal sam.

Berti: Mogoče ti bodo zdravniki le mogli vrniti vid.

Aleš: Vem, da se trudijo, ne le z menoj. Vsem bi radi pomagali in hvale Bogu, da imamo Rdeči križ, ki nas je, slepe in pohabljenе brezdomce vzel v zaščito in oskrbo. Kaj bi počeli brez njega!

Franci: Res, res! Ali meni se zdi, da ga ljudje vse premalo cenijo.

Aleš: Tako že, ki jim ni treba iskati pri njem pomoči.

Franci: Pa bi ga morali vsi brez razlike. To je svetovna ustanova, ki pomaga vsem ~~namsvetn~~ brez razlike narodnosti in vere.

Berti: In ne le v vojski! Pri vseh nesrečah, ki zadenejo človeštvo.

Aleš: Mene so vzeli v zavod in skrbijo za nas, da bolje ne morejo.

Berti: Moja stara mati dobiva za se in za me podporo.

Franci: Jaz pa le upam, Aleš, da te bodo ozdravili.

Aleš: Pravijs, da je živčno. Vsak dan molim in prosim Boga, da bi spet videl.... (komaj slišno zapoje znano pesem "Le enkrat bi videl, kak sonce gor gré...")

(Fantje stoje okrog njega in ga s sočutjem gledajo.)

Berti: Zadovoljni in srečni bodimo, da smo zdravi, fantje

Franci: Imaš prav, Berti!

Hanzi: Saj nimamo nobenega vzroka, biti nezadovoljni. //

Franci: Posebno, če pogledamo, koliko nesrečnih je okrog nas, mi pa takile! (Pokaže, da je zdrav.)

Marta (se vrne): To je lepo, da ste Aleša malo pozabavali, fantje.

Berti: Saj moramo.

Hanzi: Ljubi svojega bližnjega, kakor sam sebe, nas učijo.

Franci: In bodimo usmiljeni, kakor je bil Samariten.

Marta: Tako, tako fantje! Ste že na parvi poti. Le taki ostanite in boste všeč Bogu in ljudem.

Berti: Saj ste tudi vi pri Rdečem križu usmiljeni in dobrotljivi.

Marta: Drugače pa ne bi bili pri tem poklicu. Prijetno zavest ima človek, kadar ve, da dela za trpeče človeštvo.

Franci: Da bi le vsi ljudje hoteli biti taki.

Marta: Vsi ljudje pa nikdar ne bodo enaki in trpljenje bo zmiraj na svetu.

Hanzi: Ne rečem, ampak vojsk pa ni treba več,

Berti in Franci: Nikoli več!

Hanzi: Jaz že ne grem, če bi me klicali!

Berti: Jaz tudi ne.

Franci: Nobeden!

Marta: No, Aleš, zdaj pa le pojdiva-. (Mu pomaga s klopi)

Aleš: Z Bogom, fantje! Dobro se imejte v jagodah!

Fantje: Srečno, Aleš. Če jih bo kaj več, ti jih bomo pa prinesli.

Aleš: Jih imamo včasih za kosilo v zavodu.

Marta: Srečno fantje! Le prinesite! (Odide z Alešem nazaj, odkoder sta prišla.)

Fantje (odidejo naprej.)

12/11.52.